

ת"פ 45960/09 - מדינת ישראל נגד ש'

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 45960-09-16 מדינת ישראל נ'ו
בפני כבוד השופט אדנקו סבחת- חיימוביץ

מדינת ישראל

המאשימה

נגד
ש'

הנאשמים

הכרעת דין

כתב האישום

במועד הרולונטי, הנאשם והגב' ג' (להלן - "גב' י") היו נשואים,עו"ד כחלון היה ב"כ של הגב' י.

ביום 11.9.16 בשעה 11:30 לערך, בבית הדין הרבני הגדול בירושלים (להלן - "בית הדין"), איים הנאשם על גב' י ועלעו"ד כחלון באומרו "אני אשורף את השופט נח숀 פישר, אני אביא בנזין ואשרוף אותו אם אני אבוא לדין מחר", "אני אקח בנזין ואשרוף את בית המשפט ואת השופט הבן זונה זהה", "תמורתם כולכם". משך יוכסה לו עבירת איומים על הגב' י ועלעו"ד כחלון.

גדר המחלוקת

הגב' י והנאשם, התגרשו בינתיים וلامם יerde משותפת בת 8 שבענינה התנהלו הליכים משפטיים בין הצדדים.

אין מחלוקת שהנאשם כעס במהלך גישור שנערך במסגרת הדיון בערעור שהגיש בבית הדין אך הבהיר, כי השמיע את דבריו האיים המוחשיים לו.

ראיות המאשימה

ኖכח גדר המחלוקת העידו מטעם המאשימהעו"ד כחלון וגב' י וכן הוגש המסמכים הבאים:

ת/1, פרוטוקול הדיון מבית המשפט לענייני משפחה בראשון לציון (להלן - "בית המשפט לענייני משפחה") מיום 12.9.16 בפני כב' השופט נחנון פישר (להלן - "השופט פישר") בו העלהעו"ד כחלון את האיומים המופיעים בכתב האישום וכן

עמוד 1

דבריה של הגב' י שבסכתה בדיון עת ספירה על האイומים ועל חששותיה מפני הנאשם. כב' השופט פישר הורה על העברת פרוטוקול הדיון לקב"ט בית המשפט.

ת/2, הودעת הנאשם שנשלחה לבית המשפט לענייני משפחה מיום 16.9.16, בו העלה טענות המלוות בשפה קשה כלפי בית המשפט והעובדה שהוא בוחר שלא להתיצב בדיון שנקבע ליום המחרת, 12.9.16 מאחר שסביר שהתנהלות בית המשפט לא מאפשרת לו משפט הוגן וחותם את ההודעה בבקשת השופט והעברת התקיק לשופט אחר.

ת/3, תגובת הנאשם על פרוטוקול הדיון מיום 16.9.12, בה הכחיש את האמור על ידי עו"ד כחלון. לדבריו מדובר בדברי שקר שנאמרו על ידי עו"ד כחלון "כפי שניסה לפני שנה לטעור לי תיק על זוגים של החלטות בית המשפט. לאחר חקירת המשטרה הוכח מעבר לכל צל של ספק כי אין ידי בדבר". ביקש לשלו אותו ואת עו"ד כחלון לבדיקת פוליגרפ. הסביר, כי הודיע מרראש שלא הגיע לידיון, כי איבד אמון במתובב היושב בתיק וסביר שהתווצה ידועה מרראש ואין זה סוד שהוא "לא אוחד" את השופט אך אין דבר בין אלה להאשמות החמורים שייחסו לו.

ת/4, חקירת הנאשם מיום 16.9.15, בה הכחיש את המិוחס לו. אישר שהיה אמור להתקיים דיון ביום 12.9.16 בבית משפט לענייני משפחה, וכי שלח מכתב ובו נימוקיו מדוע לא יתייצב לידיון. סירב לפרט את נימוקיו לאי ההתייצבויות לידיון והפנה את החוקר לעין בתיק בבית המשפט. החוקר השיב שהתיק לא בפניו והוא מבקש לשמוע מה הנאשם וזה השיב "אני לאזכור בע"פ, הכל כתוב בכתב ביום"ש, איזה שני עמודים. אני יכול לתת לך מספר תיק אתה יכול לבדוק". מספר תיק 15-11-28285 מ- 11.9.16 יום לפני הדיון" (שורות 16-5).

הוטחו בו האיומים עליהם העיד עו"ד כחלון וזה השיב "אפה אימתי. متى היה לי שיחה איתו?" (שורות 28-25). בהמשך טען, כי עו"ד כחלון "משקר כדי להעצים את הדברים ואת השקרים שלו וזהת לא פעם ראשונה שהוא עשה את זה" (שורות 32-33). כאשר ראה את פרוטוקול הדיון חסך עינוי והוא הוציא הودעה לבית המשפט בה הכחיש את הדברים ואת העתקו מסר לחוקר (שורות 39-41).

ת/5, עדות קב"ט בית המשפט מיום 11.9.16 (ולא 1.9.16 כפי רשום) ממנה עלה, כי הגיע תלונה בגין איומים על השופט Pisher לאחר שעין בפרוטוקול הדיון ושוחח עם עו"ד כחלון שאישר את האיומים באזונו.

ת/6, מזכיר שעריך החוקר איציק יידז בו שוחח עם הרב מימון שמסר שאינו זוכר דיון או גישור בעניינו של הנאשם ואינו מכיר או זוכר את הנאשם. בסעיף 5 למסמך נכתב "לצין שע"פ הבדיקה שערכו מס' דיןנים שישבו באותו מעמד בו שוחחת עם הדיין מימון נהרי, אכן היה דיון בעניינו של החשוד ש' בתאריך ה- 11.9.16 כלל הדיננים מסרו שאינם זוכרים את החשוד או התבטאות חריגה כזו".

ת/7, עדות הדיין מר מימון נהרי בה ציין, כי אינו זוכר דיון או גישור בעניינו של הנאשם.

ראיות ההגנה

ה הנאשם העיד להגנתו וכן הוגש **נ/1** פרוטוקול דיון מיום 11.9.16 בבית הדיון ו-**נ/2** הودעת הגב' במשטרה מיום

בעדותו בבית המשפט חזר הנאשם והכחיש את המיחס לו והוא בתחשוויתו כלפי המותב היושב בתיק בבית המשפט לענייני משפחה, ואישר כי הודיע מבעוד מועד שלא יתיצב לדין בפני מותב זה ואישר את אכזבתו מהליך הגישור בבית הדין כשרהה שלא יוכל להגיע להסכמות והוא יאלץ לשוב לדיניהם בבית המשפט לענייני משפחה.

מן 2, הודיעת הגב' י במשטרה עלה, כי לאחר שלא הצליחו להגיע להסכנות והדין הודיע שהם ימשיכו בדיון בהסדרי הראיה בבית המשפט לענייני משפחה בדיון שנקבע ליום המחרת أيام הנאשם שיקח בנזין וישורף את בית המשפט ואת השופט ועוזב את המקום בטריקת דלת. היא מסרה שעו"ד כחלון דיווח על כך בדיון בבית המשפט וגם לקב"ט. צינה לגבי הנאשם, כי "הוא מלחץ. שום דבר לא מפחד אותו. אין לו גבולות" (שורה 16).

דין והכרעה

עבירות האiomים - המוגרת הנורמטיבית

סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ג-1977 קובע כך:

"**המאימים על אדם בכל דרך שהוא בפגיעה שלא כדין בגוף, בחירותו, בנכסיו, בשם הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקנito, דינו - מאסר שלוש שנים**".

הש' בינוי כתוארה דاز בע"פ 4/04/2038 לם נ' מדינת ישראל (4.1.06) עמדה על יסודות העבירה:

"**מעשה ייחשב ל"איום**" אם תוכנו עוסק בפגיעה שלא כדין בגוף, בחירות, בנכסים, בשם הטוב או בפרנסת השעלוי מאויים, "או של אדם אחר". כאשר הביטוי מתיחס לאפשרות הפגיעה באחד מן העניינים האמורים כי אז על פי תוכנו הוא יכול ללוות כדי "איום". האיום יכול להיות מכוון לפגיעה בחיים של המאויים או של אדם אחר (איום ברצח), פגעה בגוף של המאויים או של אדם אחר (איום בתקיפה, איום באונס) וכן הלאה בעניין פגעה בנכסים (איום בהצתה של רכוש, איום בגנבה), פגעה בפרנסת וכיוצא באלה איומים במרעין בישן מסוימים" (סעיף 10 לפסה"ד).

עוד נקבע בפסה"ד הנ"ל, כי "**אמירה המשמעת באוזני אדם אחד וקיים בה מסר של פגעה באדם אחר יכולה לעולות כדי איום אסור כלפי קולט האמרה, ואין הכרה בהוכחת "זיקת עניין"**" בין האioms-קולט האioms לבין מושא האioms. בנסיבות מן הסוג שעמדנו עליו, קולט האמרה הוא עצמו המאויים, ולפיכך אין צורך שהאים הגיעו מושא האioms כדי שתתקיים עבירה האioms מושלמת. אכן, במקרים מסוימים כי מושא האמרה אף הוא יהיה בוגדר מאויים. עם זאת לצורך הרשעה בעבירה האioms ד"י בקשר שניין לקבוע כי קולט האמרה הוא המאויים בשל כוונת המאויים להפחידו, ואין הכרה להוסיף ולבחון אם עבירת האioms הוש להלכה למעשה גם כלפי מושא האמרה" (סעיף 17 לפסה"ד. ההדגשות שלי- אס"ח).

עמוד 3

אין מחלוקת בין הצדדים, כי תוכן הדברים המוחשים לנאים כשלעצמם מבושים את עבירות האוימים והמחלוקת היא עובדתית, האם נאמרו הדברים על ידי הנאשם אם לאו.

עדותם של עו"ד ניר כהlon

במועד האירוע יציג את הגב' י מטעם הלשכה לסייע משפטו בהליכים שהתנהלו כנגד הנאשם וככלו הליכים בבית המשפט לענייני משפחה, בית המשפט המחויז בלבד, בית הדין הרבני האזרחי ברחובות ובית הדין הרבני הגדול בירושלים. דבר בסכוסר בין בני זוג, שענינו הקטינה בתם המשותפת של הצדדים.

על יחסיו עם הנאשם סיפר "יצגתי את בת הזוג ועל כן ברור שלא חיבב אותה מתווך תפקידי לא היו לי יחסים מיוחדים..." (עמ' 5 שורות 18-16).

על התנהלות הנאשם בקשר לפניה אחד הדיינים העיד "... ש היה נסער מאוד במהלך הקשר והדין, ובאחד המקרים שהיינו אני הדין ש ג ואני, התייחס ש לדין שהוא קבוע ליום לחרת בבודק לפני כב' השופט נחשון פישר, ואמר "אם אני אביע לדין, אני אביא בצדין ואשרוף את השופט" (עמ' 5 שורות 25-20).

ובהמשך הוסיף "מר י היה נסער בדיון היה נסער בקשר, באופן כללי במסגרת הדיינים היה נסער", "דיבר בקול רם, צעק", "לא הייתה מגדיר השתוללות אך היה בסערה רגשות", "הרים את קולו בדיון" (עמ' 7 שורות 31-24).

אישר, כי לא סיפר בהודעתו במשטרתו, כי הנאשם היה נסער במהלך הדיון מן הטעם שלא נשאל על כך בחקירה וכי "... גם היום אני חשב שהיא ש נסער בדיון בענינו רלבנטי לחקירה המשפטית" (עמ' 8 שורות 11-10).

אישור האמור בהודעתו במשטרתו, כי במהלך הקשר הנאשם אמר "אני אשற את השופט נחשון פישר, אביא בצדין ואשרוף אותו אם אני אבוא בדיון אחר" (עמ' 8 שורות 28-6).

על תגובת הדיין בקשר למשמעות האוימים סיפר "האמת היא שלא ייחס לזה חשיבות גדולות, ש היה נסער מאוד ויתכן כי הוא סבר כפי שאנו סברתי כי הדברים נאמרים בעידנא דרייתה ובחדר לא היה דרמה לאור ממשמע הדברים" (עמ' 5 שורה 31 עד עמ' 6 שורה 2).

על טענת הנאשם, כי העד מנסה להזכיר את שמו ולהזיק לו השיב "זה שקר מוחלט, צריך לי שזו דרכו, אין לי עניין להזכיר אותו", "אין לי שום דבר אישי נגד הנאשם, אין לי שום מטרה לגרום לו נזק אישי כלשהו, במסגרת ההתנהלות הדיינית מילאתי חובתית..... דווחתי על האירוע שבגינו אנו כאן היום. הטענה של ש לפיה אני מעלי עלי הדברים, היא מצערת ולא נכון" (עמ' 6 שורות 11-17).

הוא דווח לבית המשפט על הדברים מפאת חומרתם והחשיבות של בית משפט הדיון בעניינים אישיים ומשפחתיים צריך לדעת על האוימים כלפי המותב היושב בתיק (עמ' 6 שורה 29 עד עמ' 7 שורה 4). אישר, כי הדיווח למותב היושב בתיק היה בשלהי הדיון (עמ' 9 שורות 17-21).

הוותח בו כי בפרוטוקול הדיון מיום 11.9.16 בבית הדיון אין ذכר לאירועים הנטען וסביר, כי "... האIOS לא נאמר לפני הדיון, האIOS נאמר לאחר הדיון במסגרת גישור שהתקיים בתום הדיון. בתום הגישור לא חזרנו לאולם בית הדיון" (עמ' 7 שורות 12-11). הדבר גם לא דוח לדיינים בבית הדיון כי "בתום הגישור לא חזרנו לאולם הדיונים.... אנו רואים את הפרוטוקול ואין אף מילה של מי מהצדדים לאחר הגישור. לא היה דיון אין אומר?" (עמ' 7 שורות 19-18).

הוותח בו שהדיין מימן והאחרים לא מאשרים שמייעת איום וסביר, כי אינו חשוב שהם משקרים ואין להם אינטרס לשקר, וכי יתר הדיינים כלל לא נכחו בהליך הגישור (עמ' 8 שורות 20-25 ועמ' 9 שורות 28-31).

עדותה של הגב' י

בהליך הגישור ביום 11.9.16 בבית הדיון הם ניסו להגיע להסכם לבקשת הנאשם להעביר את הסדרי הראיה לבית הדיון הרבניאר היא סירבה והעדיפה להשאים בבית משפט לענייני משפחה, הדבר גרם לויכוחים עם הנאשם "... ודברנו בהמשך על דברים שדרש, הסדרי ראייה והכל יתקיים בבית הדיון הרבניאר, ואחריו זה יתן לי גט, ניסינו לדבר ותוך כדי היו מילים של לפני השופט, לפני העוז", הוא השמיע איום על השופט פישר"... שהתחלנו לדבר על כל הדברים שרצה, ש בא עם התקף של זעם ועצבים ואמר "אם אני אגיע לבית המשפט אני אקח בנזין ואשרוף את בימ"ש (בוכה) ואת השופט הבןazonה". אז החל לדבר ולקל את העוז והדיין ניסה להרגיע אותו וגם העוז והוא קם בעצבים טרך את הדלת ויצא. (בוכה)" (עמ' 11 שורות 13-30 וכן עמ' 13 שורות 1-7 ושורות 18-32).

היא לא הגישה תלונה מיזמתה אלא זמנה על ידי המשטרה למתן עדות בעקבות הדיוח שלה ושל עו"ד כחלון לקב"ט בית המשפט. שללה את הטענה, כי היא ובכ' מבקשים להזיק לנԱם "אין לי שום סיבה להזיק", וכי היא חששה חובה לדוח על המקרה (עמ' 12 שורות 7-14).

בחקירתה הנגידית אישרה, שהאמור בהודעתה במשטרה הואאמת, וכי זכרונה אז לגבי האירוע היה טוב יותר מאשר בעת עדותה בבית המשפט. אישרה שמספרה לאחיזותה על האיום לאחר הגישור.

הוותח בה שלא סיפרה בעדותה במשטרה, כי הנאשם היה בהתקף זעם ועצבים, עיניה בהודעתה והשיבה "הוא היה בעצבים. כמה שזכיר לי" (עמ' 13 שורות 8-10). לדבריה, היא כן סיפרה על כך במשטרה. עוד לדבריה, הנאשם צעק וקילל את עו"ד כחלון.

מחוץ לחדר ישב פקיד ודרכו נכנסים לחדר בו נערכג הdishgor וכא יכול היה לשמע את הצעקות בתוך חדר הdishgor וגם את טריית הדלת (עמ' 14 שורות 7-12).

עדותם של הנאשם

משה 4 שנים הוא מצוי במאבק עם הגב' י בשל הסדרי ראייה הנוגעים לbullet המשותפת.

לגביו האירוע בבית הדין סיפר, כי עווה"ד שלו התעכבר ולא הגיע לדין ושלח אותו בלבד "ביקשתי כי ידחו את הדיון על מנת **שייצגו אותו בדיון**. אני התעקשתי שידחו את הדיון, והעו"ד שלו התעקש לדון, והדיןנים אמרו אולי נעשה גישור, ונוכל לפרט את המחלוקת. הגישור היה בחדר של דין... ניסה לעשות הסכם, אמרתי שאיני מוכן.... אמרתי כי אין הסכם גירושין ואם יהיה אסכים לתת לה גט.

...אני הסכמתי לוותר על הכספיים שלקחה, היתי מוכן לתת גט, אך הייתה לי דרישת לגבי סדרי הראייה עם הילדה שלי, היא התנגדה לזה. ובעקבות זהה, אני אמרתי אין כאן מה לדון, יצאתי מהחדר. קמתי ויצאתי מהחדר, ביקשתי סליחה מהדיין אמרתי שלא נגיע להסכמה כל עוד אין הסדרי ראייה עם בתי אני לא מוכן, יצאתי מהחדר. וירדתי למטה, היתי באותו קיבלה טלפון מעו"ד שלו, ואמר לי תעלת מעלה אפשר להגיע להסכמה, אמרתי אין על מה לדבר ונסעתי" (עמ' 15 שורה 27 עד עמ' 16 שורה 9).

על מה שארע בחדר הגישור סיפר בהרחבה בחקירהתו הנגדית:

"ש. אז שהדיון התפוצץ זה היה שהייתם כולכם יחד?

ת. נכון שלא הגיענו להסכמה בהסדרי הראייה, קמתי ויצאתי, אמרתי אין לנו מה לדון ויתרתי על הכספיים, אך הסדרי הראייה חשוב לי, אני רוצה הסדרי ראייה ואני לי בעיה לתת לה גט עכשו.

ש. הסדרי ראייה מתנהלים בבית המשפט בראשון לציון?

ת. אנחנו הבנוו להסכמה שבית הדין הרבני יכול גם הסדרי ראייה זה מה שרציתי. היה הסכמה שנណן בזה שם, בבית הדין הרבני, הדיין אמר שלא יכול לדון בזה עד שלא תהיה הסכמה. והוא הסכמה לדון בכר.

ש. אתה רצית כי הדיון בענייני משמרות יעבור בהסכמה לדון בבית דין?

ת. אני רציתי להגיע להסדר כולל, ולתת לה גט באותו יום והייתי מוכן לזה נפשית. באתי בדיעה לסגור.

ש. אמרת שהסכמה לך?

ת. היה הסכמה כי הדיון ישוחם שם ידון בכר, באותה ישיבה בגישור שהינו.

ש. ג אמרה שלא הסכמה?

ת. היה לא הסכמה על הסדרי ראייה .

ש. אתה לא רצית כי הדיון יתנהל בבית המשפט, כי היה לך עניין עם השופט, כי אמרת שנוגג במשוא פנים ו לרעתך?

ת. כל מה שאמרת richtig אמת, רציתי הסכם כולל באותו יום עם גירושין משמרות, הסדרי ראייה, היה הסכמה שלא לדון בזה ולא הגיענו להסכמה בהסדרי ראייה. לא הגיענו תכלס לשורה אחרת.

ש. בגישה, שהיא לא מסכימה להעביר את הסדרי הראיה לבית הדין, אז אני מניחה כי במהלך השיחה כפי שאמור ע"ד פה, אמרו לך מחר יש דין בבית המשפט שידון בענייני הסדרי הראיה?

ת. נכון.

ש. אתה לא רוצה שיהיה בבית המשפט ואמרת מראש לשופט שלא תגיע?

ת. אני אמרתי לדין כי שלחתני מכתב לבית המשפט שלא הגיע לדין ואני רוצה לסגור הכל היום, ואם לא אני קם והולך הביתה ולא נותר גט. גם הוציאתי מכתב לבית המשפט מראש שאינו לא מגיע לדין" (עמ' 17 שורה 13 עד עמ' 18 שורה 3).

אישור שהוא כועס על השופט פישר, אפילו בעת עדותו בבית המשפט, וכי נקט בלשון בוטה כלפי אך הבהיר שאמר את דבריו האյום (עמ' 18 שורות 25-6).

אישור, כי לא התייצב לדין בבית משפט לענייני משפחה "ולא ראייתי טעם להופיע בפנוי יותר, הוציאתי מכתב לפני הדיון לבימ"ש, שבו נימקתי את הסיבות למה אני לא מגיע" (עמ' 16 שורות 14-10).

אישור, כי כתוב את **ת/2**. לגבי נסיבות כתיבת **ת/3** סיפר, כי עין בפרוטוקול הדיון "הזדעזעתי עמוקות מהמלחים שנאמרו בבית המשפט, שאני מתכוון חס וחלילה לפגוע בשופט, דבר שלא היה ולא נברא, וכתבתி מכתב תגובה בבית המשפט, וכתבתתי כי אני מוכן למכת לפוליגרפ שלא אמרתי את הדברים האלה..." (עמ' 16 שורות 18-21).

אישור, דבריו בת/3, כי ע"ד כחלון "מנסה לתפור לו תיקים על זוף", וכי בנגדו לנטען בת/3, התיק בעניינו לא נסגר אלא..." עדין מתנהל. יש חקירה שהתנהלה על התיק זהה" (עמ' 19 שורות 30-7). בהמשך הודה, כי טענתו ש"הוא עבר לכל ספק שאין ידי בדבר" לגבי אותן חדשות הוא לא נכון ויתכן שהוגש נגדו כתב אישוםقطעת ב"כ המאשימה (עמ' 20 שורות 1-17).

אישור כמו ע"ד כחלון שהרב אלמלח ישב בגישה ומדובר באותו ע"ד כחלון (עמ' 17 שורות 8-2).

אישור כמו ע"ד כחלון שהרב אלמלח ישב בגישה ומדובר באותו ע"ד כחלון (עמ' 17 שורות 8-2).

לסיכום פרק הראיות

מצאתי עדויות המתלוננים מהימנות ואני נתונים בהן אמון באשר לאמת דבריו האյום על ידי הנאשם.

אין מחלוקת כי הנאשם כעם מטהחוור לו, כי לא הגיעו הצדדים להסכם בבית הדין כך שהדין בית המשפט לעניינו

משפחה נותר על כנו, דין שלו הודיע מבעוד מועד שלא יתיצב. הגישור נערך בפני הדיון אלמlich, בהעדר הסכומות הנאשם יצא בכעס מחרר הגישור ולא שב אליו, וכי בתום הגישור הצדדים לא שבו להמשך דין בפני הדיינים שישבו בשמיות התקיק, כך שפרוטוקול הדיון בן/1 אין בו לשקוף את מה שאירע בגישור ולאחריו.

המתלוננים בתיק לא ביקשו לשבך את הנאשם באירועים על מי מהם אלא על דברים שנאמרו על שופט במהלך דיון בבית הדיון. לא מצאתם כל תימוכין לטענות הנאשם כי הגבי ווב"כ ביקשו להזיק לנאשם או היה להם מניע לעשות כן. לע"ד כחלון אין כל מניע בהגשת התלונה, ובכל אופן לא מצאתם צזה בריאות שהונחו בפניי. ע"ד כחלון והגב' מסרו דיווח לבית המשפט ולמאבטחים אף לא יזמו התלונה אלא זומנו למסירת עדות.

גרסת הנאשם, כי ביקש להגיע להסדרי ראייה בבית הדיון הרבני ועצב את אולם הגישור בכך שמהבין שלא יסתיע בידו לסייע עניינו בבית הדיון הרבני והוא עליו להגיע לדין בפני כב' השופט פישר בבית משפט לענייני משפחה יש בהם חזק את דברי המתלוננים. הנאשם שהביע את מורת רוחו בפני בית המשפט לענייני משפחה ואף בעדותו בפניי לא היה שבע רצון מחוסר ההתקדמות בתיק, אישר, כי תלה את כל יהבו בדיון בבית הדיון ולא התקoon להגיע לדין בבית המשפט לענייני משפחה ועצב את בית הדיון כשלא עלה בידו לקבל את מבקשנו.

ראיות המאשימה ת/2 עד ת/4 יש בהן ללמד על התנהלותו של הנאשם ולהזק את עדויותיהם של המתלוננים. מת/2 כאמור עליה שהנאשם הודיע מרושע שלא יתיצב לדין בפני המותב בבית המשפט לענייני משפחה, דהיינו- הוא תלה את כל יהבו בתוצאות הדיון בבית הדיון.

בת/3 העלה הנאשם האשמות קשות כלפי ע"ד כחלון על כך שהגיש נגדו תלונה בגין זיווף פרוטוקולי בית המשפט. הנאשם טען במסמך זה, כי "הוכח שאין ידי בדבר" אף שידע שהתיקם כנגדו לא נסגרו.

בת/4, חקירותו במשטרת סירב הנאשם למסור את הסיבותiae התיצבותו לדין בפני המותב בבית המשפט לענייני משפחה. וברקע לכל אלה, טענותיו הקשות של הנאשם כלפי המותב בבית המשפט לענייני משפחה, השפה הבוטה בה התבטא כלפיו, חוסר האמון שלו במותב והודעתו המפורשת כי לא יתיצב לדיניהם בפני מותב זה.

ב"כ הנאשם העלה עוד טענות בדבר מחדלי חקירה מהותיים ושינויו בהגשת התלונה שיש בהם להביא לזכותו של הנאשם. עבורו לבחון טענות אלה.

מחדרי חקירה

אין מחלוקת, כי קرتה תקלת בקשר לגביית עדותו של הדיון אלמlich בפניו נערך הגישור.

בעת חקירותו במשטרת סביר בטעות ע"ד כחלון שהדיון בפניו נערך הגישור הוא מימון נהרי ועדותו של זה נגבהה במסגרת השלמת חקירה מיום 13.2.17. במהלך עדותו בבית המשפט סביר ע"ד כחלון "**הדין ככל שאינו זוכר הוא הרבה נהרי, אני זוכר את הפרצוף שלו אך אני יודע אם אני מקשר את השם לפרצוף**" (עמ' 5 שורות 21-22).

לאחר שמייעת עדותו בבית המשפט מסר ע"ד כחלון בשיחה טלפון ללב"כ המאשימה, כי שגה והדיון בפניו נערך הגישור

היא הרב אלמליח. ב"כ המאשימה מסרה עדון זה להגנה ולבית המשפט. הנאשם אישר את נוכנות הדברים.

ב"כ הנאשם טען, כי איו' חקירות הרב אלמליח ואחיזותה של הגבי' ישלו'ו אותה לדין ושמעו ממנה על האיומים הם מחדלי חקירה מהותיים ויש לזכות הנאשם מהמיוחס לו.

גם ב"כ המאשימה הסכמה שהuder עדתו של הדיין שבפניו נערך הגישור הוא חסר בראשות בתייק, אך די בראשות שהובאו להוכחת אשמתו של הנאשם מעיל לספק סביר.

אף שהייתה בידי כל אחד מהצדדים האפשרות לבדוק בזמן לעדות את הרב אלמליח כדי להביא בפני בית המשפט את עדותו, שהיא בה לשופר או רוחק את גרסת אחד הצדדים, הצדדים בחרו שלא לעשות כן.

אין חולק, כי על גורמי החקירה חלה החובה לבצע חקירה מלאה מקיפה וענינית בכל אירוע אותו הם חוקרים וזאת כדי לחושף את האמת.

יפים לעניין זה דבריו של כב' הנשיא ברק בע"פ 721/80 **טורגמן נ' מדינת ישראל**, (5.2.81): "מטרת החקירה המשטרתית אינה מציאות ראיות להרשעתו של חשוד, אלא מציאות ראיות בחשיפת האמת, בין אם אמת זוعشיה להוביל לזכותו של החשוד, ובין אם היא עשויה להוביל להרשעתו" (סעיף 9 לפסה"ד, ההדגשות שלו-אס"ח).

יחד עם זאת, הלכה היא כי מחדלי חקירה אין בהם כשלעצמם כדי להביא לזכותו של הנאשם, אם חרף קיומם הונחה תשתיית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו של הנאשם בעבירות שייחסו לו.

כך נקבע בرع"פ **3610/15 סמיונוב נ' מדינת ישראל** (8.6.2015):

"ואולם, אין מחדלי חקירה זה או אחר, כדי להביא, בהכרח, לזכותו של הנאשם. כפי שນפק בע"פ **5386/05 אלחווטי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (18.5.2006):

"במקרים שבהם נתגלו מחדלים בחקירה המשטרתית, בית המשפט צריך לשאול עצמו האם המחדלים האמורים כה חמורים עד שיש לחוש כי קופча הגנתו של הנאשם, כיוון שנטקsha להתמודד כראוי עם חומר הראיות העומד נגדו או להוכיח את גרסתו שלו [...] על פי אמת מידה זו, על בית המשפט להכריע מה משקל שיש לחת למאן לא רק כשהוא עומד לעצמו, אלא גם בראשית מכלול הראיות [...] נפקותו של המחדל תלולה בתשתיית הראייתית שהניחה התביעה ובנסיבות אותן מעורר הנאשם, והשלכותיו תלויות בנסיבות של כל עניין ועניין" (סעיף 9 לפסה"ד, ההדגשות שלו-אס"ח).

וכן בע"פ **3573/08 עוזדרה ואח' נ' מדינת ישראל** (13.4.2010):

"... 37. טענת הנאשם לקיומם של מחדלי חקירה מחייבת את בית המשפט לבחון תחילת האם אכן התקיימו מחדלים שכאה... אם אכן נמצא כי קיימים במקרה זה או אחר מחדלים חוקריים, על בית המשפט ליתן דעתו לשאלת אם חרף קיומם של מחדלי החקירה, הונחה תשתיית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו של הנאשם בעבירות שייחסו לו..."

בבית המשפט מצויה לבחון משקלן של הראיות החסרות "ואולם, השאלה אינה מה הריאות שהמשטרה לא השכילה לאטסף, אלא כלום די בחומר הראיות, כמוות שהוא, גם אם אפשר היה לחקור יותר, והאם הראיות החסרות מפחיתות במידה משמעותית את משקלן של הראיות הקיימות" (ע"פ 4701/94 אוחין נ' מדינת ישראל (17.7.95), סעיף 3).

בחנתי את הדברים ואני סבורה שדי בתשתיית הראייתית שהונחה בפניו להוכחת אשמו של הנאשם מעל לספק סביר. בהתחשב בנסיבות שיפורטו לעיל אודות הטיעות בזיהות הדין הרי שלא נפל פגם בהתנהלות גורמי החקירה בכל הנוגע לגבית עדותן של הדין. אשר לאי חקירות עדותן של אחותה של הגב' אכן נפל פגם באין חקירותן, אך אין מוצאת שמדובר בפגיעה מהותי מאחר שהן אינן עדות ישירות לאירוע אלא שמעו עליו מהגב' לאחר האירוע.

שיהוי בהגשת התלונה

המתלוננים אכן לא מסרו הסבר ממשי מדוע לא דיווחו למשמר בבית הדין על האיים או מדוע לא הוגשה תלונה במשטרה בהמשך של אותו היום אלא למחמת הגעתם לדין בבית המשפט לענייני משפחה.

עו"ד כחלהן הודה "לא יודע לומר. דיווחתי למחמת הבוקר, הגעתו מוקדם יותר לדין בראשון לציון, ודיווחתי על כך לשומרים של בית המשפט מתוך מטרה למונע פגיעה חילילה בשופט, על אף שש הודיע שלא הגיע לדין וחשתמי חובה לדוח עליו" (עד עמ' 6 שורות 9-3, עמ' 6 שורות 30-29 ועמ' 9 שורות 16-9).

אכן מוצפה היה מהמתלוננים לגשת למשמר בבית הדין מיד בסמוך לאירוע או לתחנת המשטרה לאחר מכן להגשת התלונה. יחד עם זאת, מדובר בשיחוי קל של פחות מיממה דבר שאינו פוגע לטעמי באמונות גרשאות המתלוננים.

הימנעות הצדדים מזימונו של הדין אלמליח לעדות

הכלכה פסוקה היא, שהימנעות מהזמנה עדות של עד הגנה, אשר לפי תכנית השכל הישר עשוי היה לתרום לגילוי האמת, יוצרת הנחה, שדבריו היו פועלים לחיזוק הגירסה המפליליה, בה דוגלת התביעה" (ע"פ 437/82 אבו נ' מדינת ישראל (6.4.83)).

הצדדים נמנעו מהבאתו לעדות של הדין אלמליח, הדין בפניו נערך הגישור ובפניו הושמעו האויומים האמורים.

ב'כ הנאשם ביקש לראות בامر בסעיף 5 בת/6 Caino מסר הרב אלמליח גרסה עם יתר הדיינים ולפייה אינו זוכר התבטאות שczו. משלא העיד הרב אלמליח בפניו ומשלא צוין בת/6 כי כך מסר הרב מפורשות אין בידי לקבוע עובדתית כפי שביקש ב'כ הנאשם.

על ההשלכות של הימנעות מהבאת עד נקבע בע"פ 08/4994 פלוני נ' מדינת ישראל (1.9.09), כי:

"20. ... ככל עד ייחס רלבנטי לגרסתו של בעל דין מקום בו קיימת ציפייה הגונית ומתבקשת בנסיבות המקרה כי בעל הדין ישמע את העד המסייעים לשם גילוי האמת וחקיר העובדות כפי שאותו בעל דין טוען לה[...]

... דהינו, אי העת עד רלבנט שעדותו חשובה לשני הצדדים אינה בהכרח מערערת את גרסת בעל הדין

אשר עליו מוטל נטל השכנוע בתיק ואשר נמנע מהබיאו לעדות, כאשר בעל הדין שעליו נטל השכנוע הצליח, מבלי להעיד את העד הרלבנטי, להביא ראיות מספיקות אחרות על מנת להעביר את נטל הבאת הראיות אל הצד השני. במצב דברים זה,عشוויה אי העדת העד לפעול לרעת בעל הדין השני שעליו נטל הבאת הראיות כתע, על אף שאינו נשוא בנטל השכנוע". (וכן ראה ע"פ 9274/08 פלוני נ' מדינת ישראל (09.12.12), סעיף כג').

איני זוקפת את אי הבאת הדין אלמלח לעדות לחובתו של מי מהצדדים אך כאמור קבעתי מכבר, כי אף בהעדר עדות זו המאשימה עמדה בנטל הוכחת אשמתו של הנאשם ברף הנדרש בפליליים.

לסיכום

מצאתי את גרסת המתלוננים אמינה ולא נתתי אמון בגרסת הנאשם באשר להשמעת האיומים במהלך הגישור בבית הדין. עוז'ד כחלון והגב' י העידו, כי הנאשם איים שיביא בנזון וישראל את השופט ואת בית המשפט אך לא הוכח שאמר את המילים "תموתו כולכם".

גם התנהגותו של הנאשם בהודעת לבית המשפט עבר לדין וביום הדיון בבית הדין, ציפיתו לסימן עניינו בבית הדין, כעסו משהדרים לא עלו יפה ועדיבת חדר הגישור בטריקת דלת שלא בא על מבוקשו מחזקת עדויות המתלוננים.

די בריאות שהביאה המאשימה בפניי כדי לבסס אשמתו של הנאשם מעבר לספק סביר באיומים למעט המילים "תמותו כולכם", ולא מצאתי כי מחדלי החקירה פוגמים בראיות אלה ומשקלן, ועל כן אני מרשיעה אותו בעבירה של איומים.

ניתנה היום, י"ג סיון תשע"ז, 07 יוני 2017, במעמד הצדדים